

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

עין משפט
נר מצוה

שצנא א מיי פייב מהל
ע"ז ה"ה טו סמג
לאוין סב טועיב י"ד מי
קפ ספיק :
שצד ב ב ג טו טור
ש"ע שס ספ"ע :
ד (מיי פ"ד מהל' מפלין
ה"ל"א טועיב א"ח"ס סי ס
ספ"ע טו :
שצח ה מיי פ"ג מהל'
משה הקבננט
ה"ה סמג עין קמ"ג :
שצו ר טו ספ"ט
ה"ל"א טו :
שצז ז מיי פ"ע מהל'
יבאל מקדש הלכה
ה"ה :

שצח ה מיי פ"ג מהל'
מוטע הלכה טו
ופ"ע מהלכות מעשה
הקבננט הלכה טו :
שצט ז מיי פ"ט
מהלכות מעשה
הקבננט הלכה טו ופ"ח
מהל' מירוב הלכה ד :

ג'לין הש"ס
חוב' ד"ה הקבלות וכו'
וא"ת אפ"ר אצטריי ע'
נבא"ס פ' אמור ד"ה בני
הל"ה :

הנהרות הב"ח
(ב) חוב' ד"ה הקבלות
ד"ה מון ד"ה"ל :

מוסף תוספות
א. הא אביי גופיה אמר
לעיל דספאת פאת וכו'
רמב"ן ב. קסבר אבירי דאי
לא כתביא גו"ש הא.
ש. ג. וי"ל דקסבר לא
נאמרה גו"ש חו"ס
הרא"ש ד. דגריי דנשי
פטורות במ"ע שהומן
גרמא מכל מקום משום
הכי לא מפסלא עבודה
באשה מידי הרה אמילה
דאיכא למ"ד בפ"ב דע"ז
(כו). דכשרה באשה אפ"פ
שאניה אלא ביום. שם.
ה. הרהו מ"ע שהומ"ג
דאינה אלא ביום דומיא
דשתייה דהא בעינן חיוב
למייכה שתייה. שם.
ו. וי"א אלא ביום
כדאיתא בסוף פ"ב
דמגילה (כ). שם.

מוסף רש"י
ת"ל קרחה. דקלף תיראל
הוא (מכות כ). הפסיק
הענין. ולא קלף בני אהרן
אלא אטומתה למוד שיש
הפסק גמשים לנו
יעמל (ועל דה"ה) מיבעי
ליה לכדתניא. ליתן את
האמור על זה ואל זה
זוה ויטין דליחל לזמקמ
ג"ש להכי לא מדרשה
למעוטי גמט אהיל
הפסיק הענין (ועל דה"ה).
בראשם מה ת"ל. לאו
דוקא קאמר לה דהא
והא אצטריק משום דהוה
אמינא קרחה כל דהו,
אלא מיריש קא ריש ליה
נבאלש משמע כל הילש
שליי שאלת מי (שם). לא
תתגרודי. כישאל כמי.
ולא יקרוט כהנים (שם).
על בין העינים. גילש
סמך למדת (שם). ואין
לי. לחייב על כל הראש
אלא כהנים. דההוא
ככהנים כמי (שם). מקום

א"א א"א ג"ש ה"ה הפסיק הענין. וא"ת היכי מסיק אלעמין למימר
הכי הא מפסיק לעיל (דף לה) מפאת שצניה צבל שמחית ולא
אמר דקרחה שכתוב נפרשה ראשונה קודם כל שמחית הפסיק הענין
שהיא ראשונה נפרשה (קרחה יותר
לכני אהרן דכמי נפרשה עוד קשה
דמ"ק דמנמינתי היכי פליגי אהרן
דקאמר נמתיני חוץ מכל תקיף וכל
שמחית ולא קאמר וכל יקרוה והא
אפילו (מפאת אמר לעיל דקלף אנכי
אהרן כ"ש דקלף אהרנה דקרחה
לכני אהרן וי"ל דקד"ל לכני קרחה
דלע"ג שהיא קרחה לכני אהרן
הפסיק הענין משום דכמי (דברים יז)
כי עס קדוש אמה דמרבה נשים ואפילו
בישראל ומפרש בגמרא דלא הפסיק
הענין: א"א בן יצתוב קרא קרה.
פי' ולימן את האמור של זה וזה הוא
מפקי כמה מלינו ואי משום דריבה
צבו מלות מפלין אין לנו לתוק מלוה
אחת שאנו מולין צכהנים וצבישראל
צדיא דודאי גוף המלוה לא היינו
לומדים אל פירוש המלוה גמרי שפיר
מהלדי: תפ"ל"ן גופיהו מהבא
גמרינן אהו. וא"ת ומה צדק מ"מ
נילף קרחה מתפלין דאין ג"ש למחלה)
ווימא מה מפלין נשים פטורות ה"ג
גזי קרחה וי"ל דשמא לא נגמרה
ג"ש: אלא לשמועין מקום הנחת
תפלין וקשה להר"ם אמאי אין מניחין
תפלין בכל הראש כי היכי דקאמר
קרחה בכל הראש ושמא להכי מהני
האי זין עיניכס דהוה מלי למכתב
בראשית ואע"ג דגזי קרחה כמי
זין עיניכס ופ"ה קרחה בכל הראש
וי"ל דלומר ג"ש נכתב:

הסמיכות והתנופות וההגשות
נראה דמנהגות
ואיך מיירי (שצכהנים ואמו קרחי גמ'')
למעוטי כהנות אלל סמיכות ותנופות
איירי בישראל:

הקבלות והואות. והולכה
חריקה לא קמני
דהולכה בכלל צבלה (שפרי מן והקריבו
ההכהן נפקא כמו קבלה וחריקה ככלל
הואה (וא"ת אמאי אצטריק קרחה
בגמרא למעוטי נשים תפוק ליה
דכילהו מ"ע שהומן גרמא הוה שפרי
אין נהוגות אלל ציוס) דכמי (ויקרא ו)
ציוס זומו להקריב קרבניה וי"ל
דמ"מ אצטריק קרל למעוטינהו
ולמיפסק קרבן צנשים דאי לאו קרל
לא הוה ידעינן שהעבודה פסולה
צדו: להכי אצטריק קרל למעוטי
למימר דמחלי עבודה ועבודתן
פסולה מיהו מסמיכה קשה אמאי
אצטריק קרל למעוטינהו דהא עבודה
לא אחלל צדכי כלומר כלל סמיכה
סמיכה קרבן פסול צדקי) ואם נעשה
סמיכה קרבן פסול (שם) אצטריק קרל
(שצדק וי"ל דמ"מ אצטריק קרל
למעוטי דקד"ל משום דכמי וסמך
ושמך איתקס סמיכה לשמיכה (ה) מה
שמיעה כשרה צנשים כדתן צוצמים
(דף לה) ומייתי צשמעתא קמייתא
ששמיעת חולין (דף צ): כל הפסולין
ששמיעתן כשרה שהשמיעה
כשרה צורים וצנשים וכו' אף
מון

אחת היא אביי אמר היינו טעמא דאיסי דגמר
קרחה קרחה מבני אהרן מה להלן נשים
פטורות אף כאן נשים פטורות ואי סבירא לן
דכי כתיב קרא בכולי עניינא הוא דכתיב
נשתוק קרא מיניה ותיתי בק"ו ואנא אמינא
ומה (כהנים שריבה בהם הכתוב מצות יתירות
לאי אהרן ולא בנות אהרן ישראל לא כ"ש אי
נימא הפסיק הענין ואי משום ג"ש מיבעי ליה
לכדתניא לא יקרוה יבול אפילו קרה ארבע
וחמש קרחות לא יהא חייב אלא אחת ת"ל
קרחה לחייב על כל אחת ואחת בראשם
מה ת"ל לפי שנאמר ולא תתגרודו ולא
תשימו קרחה בין עיניכס למת יבול לא יהא
חייב אלא על בין העינים מנין לרבות כל
הראש תלמוד לומר בראשם לחייב על הראש
בבין העינים ואין לי אלא כהנים שריבה בהם
הכתוב מצות יתירות ישראל מולן נאמר כאן
קרחה ונאמר להלן קרחה מה כאן חייב על
כל קרחה וקרחה וחייב על הראש בבין העינים
אף להלן חייב על כל קרחה וקרחה וחייב על
הראש בבין העינים ומה להלן על מת אף
כאן על מת א"ב נכתוב קרא קרחה מאי קרחה
שמעת מינה תרתי רבא אמר היינו טעמא
דאיסי דיליף בין עיניכס מתפלין מה להלן
נשים פטורות אף כאן נשים פטורות ורבא מאי
טעמא לא אמר כאביי קרחה לא משמע
ליה ואביי מאי טעמא לא אמר כרבא אמר
לך תפלין גופיהו מהבא גמר לה (מה להלן
מקום שעושים קרחה בגובהה של ראש אף
כאן דמקום הנחה בגובה הראש וכן לאביי
ובין לרבא האי בנים אתם מאי ריש ביה האי
מיבעי (לכדתניא בנים אתם לה' אלהיכם
בזמן שאתם נוהגים מנהג בנים אתם קרוים
בנים אין אתם נוהגים מנהג בנים אין אתם
קרוים בנים דברי ר' יהודה רבי מאיר אומר
בין כך ובין כך אתם קרוים בנים שנאמר
בנים סכלים המה ואומר בנים לא אמונ כם ואומר זרע מרעים בנים
משחיתים ואומר והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני
אל חי מאי ואומר וכי תימא סכלי הוא דמקרי בני כי לית בהו הימנותיהו לא
מיקרו בני ת"ש ואומר בנים לא אמונ כם וכי תימא כי לית בהו הימנותא הוא
דמיקרו בנים כי פלחו לעבודת כוכבים לא מיקרו בנים ת"ש ואומר זרע מרעים
בנים משחיתים וכו"ת בנים משחיתים הוא דמיקרו בני מעלייא לא מיקרו ת"ש
ואומר והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי:
מתני' ההסמיכות והתנופות וההגשות והקמיות והמליקות
והקבלות והואות נוהגים כאנשים ולא כנשים חוץ ממנהג סוטה וגיוריה שהן
מניפות: גמ' סמיכות דכתיב דבר אל בני ישראל (ומך) בני ישראל סומכים
ואין בנות ישראל סומכות: תנופות: דבר אל בני ישראל והניף (בני ישראל
מניפין ואין בנות ישראל מניפות: הגשות: וזאת תורת המנהגה הקרב
אותה בני אהרן בני אהרן ולא בנות אהרן: קמיות: דכתיב והביאה אל בני
אהרן וקמין בני אהרן ולא בנות אהרן: הקמיות: דכתיב והקמיתו אותו בני
אהרן בני אהרן ולא בנות אהרן: המליקות: דכתיב (ומלך) והקמיתו איתקש
מליקה להקמרה: הקבלות: דכתיב והקריבו בני אהרן ואמר מר
והקריבו

אחת היא. משמעות שמהן זין צד זין כלי: מזני אהרן. דכמי
(ויקרא כה) לא יקרוה קרחה נראשם גזי אמור אל הכהנים: דכי
כתיב קרל. בני אהרן: נשוק קרל. מהך ג"ש בני ישראל: נראשם.
האמור אלל כהנים מה ת"ל דלפי שנאמר ישראל זין עיניכס משמע
סמך לפדחת: ומה להלן. בישראל
על מה דהתם כתיב למת: א"כ. דלהך
מילתא לחודה אמר: נשוק. כמרייהו
קרה מאי קרחה הוה ליה כג"ש יתירה
למידרש נמי הא: מפלין גופייהו מהבא
גמרי. כלומר הוה ג"ש דזין עיניכס
מיבעי ליה למגמר מקום תפלין
מהבא דלא תימא זין (שעיניכס ממש
דהיינו על פדחתו אלל יליף מנין
עיניכס דקרחה דמקום שער דכללו
מקום שער לא משמחת קרחה והיינו
למעלה מפדחתו: וזין לכדי וזין
לרבא. דנפקא לכו פטורה דנשים
מקרא אחרתא צניס אתם מאי דרשי
ה"ה: ופ"ה סכלי הוא דמקרו בני.
כשאין צנש אלל שעות הוא דמיקרו
צניס אלל כשהו רשעים לית צנו
הימנותא לא מקרו צניס: משמיטס.
דהיינו עבודה וזה דכמי (דברים ד)
זני מעליא לא מקרו. עוד לעולם:
ה"ה. דהדרי מקרו בני אל חי ע"י
תשובה: מתני' הסמיכות כו'.
אינה סומכת ואינה מניפה ואינה מגשת
מנחה ואפילו היא כהנת אין העבודה
כשרה צה להניס מנחה צדקן
ענייכס למת:

דברים יד א
2. פי איל עמי אחר אל
ידעו צניס סכלים הקה
ולא נבונים הקה חכמים
הקה לרבע ולחייב אל
ידעו: ירמיהו ד ככ
3. ויאמר אהרנה קנה
מהם ארבה את
אחיהם פי דוד ותפחת
הקה צניס לא אמן כ:
דברים לב כ
4. הו זני חטא עם בני
5. זרע מרעים צניס
משחיתים עובד את ה'
נאצו את קדוש ישראל
נזרו אחור: ישעיהו א ד
6. והקה מספר צניס
ישראל בחול הים אשר
לא יפד ולא יספר והקה
במקום אשר יאמר להם
לא עמי אתם יאמר להם
בני אל חי: הושע א א
6. דבר אל בני ישראל
ויאמר אלהים ארם
יקריב מבם קרבן לוי מן
הבדקה מן הקרבן ומן
הצואן תקריבו את
קרבנכם: ויקרא א ד
7. וקמך ידו על ראש
העלה ונרץ לו לכפר
עליה: ויקרא א ד
8. דבר אל בני ישראל
לאמר המקריב את זבח
שלקמו לוי יביא את
קרבנו לוי מנחה שלקמו:
ידוי תביאנה את אשר י'
את החלב על החזה
ויביאו את החזה לתניף
אתו תנופה לפני ה'
ויקרא ז ט-ל
9. וזאת תורת המנהגה
הקרב אתה בני אהרן
לפני ה' אל פני המזבח:
ויקרא ז ו
10. והביאה אל בני
אהרן הכהנים וקמין
משם מלא קמיו
מקלחת ומשקמה על כל
לבנהו והקמיתו וזבחו
את אזהרתה המזבחה
אשר ריח ניחח לוי:
ויקרא ב ב
11. והקמיתו אותו בני
אהרן המזבחה על העלה אשר על העצים אשר על הקר המזבחה וזבחו את
המזבח ומלך את ראשו והקמיתו המזבחה וזבחו דמו על קר המזבח: ויקרא א טו
13. וקמך את בן הקרבן לפני ה'
והקריבו בני אהרן הכהנים את הקר והקריבו את הקר על המזבח קריב אשר פתח אהל מועד: ויקרא א ה

(לעל כה) וישן
(ב) מכות כ ספרי פ' ראה
מ"ב פ' אמור פרק א.
(ג) (מנחות לו.) (ד) ספרי
פ' ראה. (ה) מ"ב פ'
(אמור) ויקרא צנש פ'
ר"ה לג. עירובין ז'
מנחות סא. טו חולין פה.
(ו) נכמיי טוף: דמתי.
(ז) מ"ב פ' זו פרה יל
מנחות סא. טו חולין פה.
טוף: את ראהו והקמיתו
המזבחה: (ט) (נדפסיר:
הענין: (י) נכמיי טנשי
טוף: (יא) (טו) (טו) כ
ע"כ. (ל) וי"ל להניף.
(מ) (נדפסיר: וקריבו:
(נ) וי"ל להניף וכו'
דקלף בני אהרן. (ס) (רש"י).
(סא) (ליתות ככ ע"כ).
(סב) ועין היטב חו"ס
מגילה כ ט"ז ד"ה לקמיה.
והוא' מנחות ט ע"ה ד"ה
מקמיתו: (סג) [נכמיי ד'
ע"כ]. (סד) וי"ל והקריבו
בני אהרן נפקא. (סה) (רש"י).
(סו) מגילה כ ט"ז. (סז).
(סח) [מנחות לג ע"ה].
(סח) ועין הגייה טו ע"כ.
(סא) ועין חו"ס מנחות לג:
ד"ה דו וכו' היינו דבר זה
מגילה כ. (סב) ומגילה כ
ע"כ.

שעושים קרחה. שיש צד שער וסמך מורשו עשה קרחה (מנחות לו). בנים לא אמן כם. לכן ויהי אמן (אסמך ב) ד"ה
אמן לטון אטומה כתרומתו אמרו צניס נעשה ונשעל ולעשה קלה כעלו הענינים וישו עגל ודברים יב כו. בנים משחיתים.
צניס היו להקריב נשעל למשמיט (ישעיהו א ד). דבר אל בני ישראל ומך. אשם כי יקריב מבם קרבן לוי. ומכיל ההוא
ענינא ומך (תורה סז). ואין בנות ישראל מניפות. סן ענינא אלל סמן (מנחות סה). מקף לכו סמן למידי (שם).

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

חוק מן הערלה והכלאים. שאע"פ שתלויות בארץ נוהגים אף בח"ל הערלה הלכה והכלאים מדברי סופרים כדלקמן (דף ת"א): **אף החדש.** מלאוכלו לפני העומר: **גמ'** תלויה דכתיב **בה ביאה.** שתלחה הכמוז **בציאת חמור.** כגון כי תבוא (ויקרא יט) כי יביאך (שמות יג): **תפילין**

ופטר חמור. כתיב זהו והיה כי יביאך **בפרשת קדש** (שם) ונוהגין **בין בנות בין בן כו'.** תפילין אשכחן בכמה דוכמנין בדין אמוראי דבבב דמנמי תפילין (פטר חמור) בפטר רחם מלה רחמנא: **חובב הגוף.** היינו אינה תלויה בארץ אינה מוטלת לא על הקרקע ולא על גידוליו אלא על גופו של אדם כגון שבת תפילין עבודת כוכבים פטר חמור מילה עריות וכו' זה: **חובב קרקע.** שמוטלת על הקרקע או איגידוליו כגון תרומות ומעשרות מלה לקט שכחה ופאה וכו' זה: **חובב חושב ערלה כלאים: מנה ס"מ.** דחובב הגוף נהוגת בכל מושבות ומוצות הקרקע אינה אלא בארץ: **תפילין** **או משנה.** שמיאיה לדי מעשה דכתיב תשמרון לעשות: **אשר אדם חיים.** בין בארץ בין בח"ל: **לא ולמד.** על איזה מהם הכתוב אומר כל הימים אשר אתם חיים על האדמה: **מנה שאמור בענין.** דקאמר ליה אבד מאבדון וגו' דהיינו עבודת כוכבים וטעניהם נמרוז כל מושבות כדכתיב כל הימים אשר אתם חיים ודבר הלמד מעניינו אחד מ"ג מדות היא ונלמד מכאן דכל חובב הגוף נוהגת אף בח"ל: **אבל חדש.** לא נהג ואע"ג דכתיב ביה (מושבותיכם בסיפיה דולחם וקלי וכרמל וגו') לאו למימרא כ"מ שאתם יושבים אלא לומר שאף בארץ לא נתחייבו כל י"ד שנה שהיו בגלגל שכבשו ושחלקו עד שנתחייבו זה והכי כל אחד את שלו: **או דלמא לקולא פליג.** דקאמר ת"ק חוק מן הערלה והכלאים וכו' שחדש דכתיב ביה מושבות ומשמע כ"מ שאתם יושבים ואתא ר"א למימר אף החדש הוא מן המנות התלויות בארץ ואין נוהג אלא בארץ דמושב לאחר ירושה ושיבה משמע: **אקמייתא.** לא קאי ארץ אלא אכל מנה הפלויה בארץ: **מאן ס"ק.** דמתני' דפליג אד"ר: **ר' ישמעאל** היא. דשמעינן ליה דלמא מושב לאחר ירושה ושיבה הוא חדש נוהג אלא בארץ ואתא ר"א למימר אף החדש נוהג כערלה וכלאים ונוהג בכל מושבות אלמא לחומרא פליג: **ללמדך ש"מ כו'.** גבי פרשת נכסים קאי בפרשת שלח לך דכתיב כי תבוא אל ארץ מושבותיכם ועשיתם אשה לה' וגו' ויליף ר' ישמעאל בשחיטת קדשים (דף ק"א). מקרא

ניסן שלא יאכל מהם ומספק אין לאסור כל השעורים כיון דרוב השעורים נמרוז קודם ט"ו ניסן וזכורו שלמי נמי משמע דחדש נוהג אף בשל עובדי כוכבים דפריך עלה דמתני' דקמיני אף החדש אמאי לא מני חלה ומשני לפי שאינה בשל עובדי כוכבים דחדש דקמיני במושבותיכם נוהג בשל עובדי כוכבים: **פירש** **הר"י תפ"ץ** ופ"ר חמור. פירש בקונטרס דנוהג בח"ל דהא אשכחן בזמנה דוכמנין בדין אמוראי דבבב דמנמי תפילין וכן מנינו בזכורות (דף ת"א). דרמיו בר חמא דהיה מנבב היה לו פטר חמור וא"ת דלמא מדרבנן הוה עבדי וי"ל דמ"מ פריך שפיר דכי נמי מדרבנן הוה עבדי מ"מ הוה ליה למיתנייה במתני' חוק מתפילין ופטר חמור דהא חשיב ערלה במתני' דמשמע במוקד דאינו אלא מדרבנן דקמיני יורד ולוקח וכו' וא"ת היכי חסוק אדעתיה למימר דמנהו התלויה בארץ אינה אלא א"כ נאמר זה ביאה והכי כלאים דלא כתיב זהו ביאה וכו' ליה במתני' תלויה בארץ וי"ל דלעולם היה יודע דמנהו שהיא חובב הקרקע נקראת תלויה בארץ אע"ג דלא כתיב זה ביאה אלא הוה סלקא דעמיה דאף אומה שאינה חובב קרקע אלא חובב הגוף אי כתב זה ביאה הוה נמי נקראת תלויה בארץ ולהכי פריך הכי תפילין ופטר חמור: **ה"ג** צא ואמר משה שבתוב בענין מה עבודת כוכבים בכלל מיוחדת. ולי"ג עבודת כוכבים בכלל הייתה ולמה יצאת להקיש אליה שהיא יצאת לומר אבד מאבדון:

ללמדך שב"מ שנאמר בו מושב. פירש בקונטרס דגבי פרשת נכסים קאי דכתיב כי תבואו אל ארץ מושבותיכם ועשיתם אשה וגו' ויליף ר' ישמעאל מקרא דלא בא הכתוב אלא להטעינו נכסים לבמת צבור ואפילו קרנן יחיד בבת צבור דמשמע לקמן (עמוד ב) אבל לא קרנן יחיד בזמנא יחיד ונפקא לן מדכתיב בהאי פרשת נכסים אשר אני נותן לכם משמע בזמנה הנוהגת בזולתם הכתוב מדבר הלכך ע"כ האי מושבותיכם לא משמע כל מקום שאתם יושבים דאין במת צבור אלא במקום אחד א"כ (ד) ממושבותיכם דכתיב אחא לאשמעינן דאף במת גלגל שהיה שם מוצח הנחשת כל י"ד שנה שכבשו וחלקו והיא במת צבור לא נתחייבו נכסים אלא דוקא אעד שבאו לשילה דהיינו אחר ירושה ושיבה ונתחייבו נכסים ושוב לא חשקו נכסים מנמת צבור אפילו משחרבה שילה (ה) הייתה במת צבור צנוז וגעשו"ה והיינו דקאמר ללמדך ש"מ כו' כלומר מדפירש לן קרא במה הנוהגת בזולתם ש"מ מושבותיכם דכתיב נכסים לאו כל מקום משמע דא"כ הוה ליה במת יחיד ונפקא ליה מדכתיב (א) אשר אני נותן לכם משמע דא"כ הוה ליה במת צבור וי"ל דה"ר שבת שנת צנוז בו מושבות. פי' בקונטרס דכתיב לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת ולא נהירא דהא אינטיירן לדרשא אחרינא כדדרשינן בפ"ק דשבת (דף כ"ה). בכל מושבותיכם אי אתה מבעיר אבל אתה מבעיר במדורות בית המוקד: **וגו"ק** דקאמר בסמוך (ט) קד"ה הואיל בעניינא דמועדות כתיב והאי קרא לא כתיב בעניינא דמועדות לכן נראה דקרא אחרינא הוא דכתיב שבת היא לה' בכל מושבותיכם בפרשת אמור אל הכהנים (ג) גבי מועדות: **במאי**

מוסף רש"י

החוקים המדרשית. שדורשין בפירוש ש"ס ביה אורחא וכירוחא ג' ג' לאחר ירושה ושיבה משמע. לאחר שקצו משכן בשילה הוא דמתחייבו נכסים קרא. וע"ש ק"ב: דהא באו לשיעור.

תורה אור הש"ס

1. אלה החקים והמשפטים אשר תשמרון לעשות בארץ אשר נתן ל' אלהי אבותיך לק לרשתה כל הימים אשר אתם חיים על האדמה: הברית י"א 2. אבד תאבדון את כל המקומות אשר עבדו עמ הגוים אשר אתם ירשים אתם את אלהיהם על הקרים וקדמם ועל הדבעות ותחת כל עץ רצון: ירמיהו ב' כ

הנהגות הב"ח

(ה) גב' שבת מק"ו אח"כ:

מוסף תוספות

א. אג"ו דרבי ישמעאל אמר להטעינה נכסים לבמה גדולה ודרשי מושבות לאחר ירושה ושיבה וזו נאסרה הכמות שבאו לשילה מ"מ א"כ בניב ובנען מודה ר"י דבמות ציבור עובתה נכסים חוס ובחיים קרא. וע"י מהרש"א. ב. לשכה גדולה היא שהתבונן מתחמקין ממדידות אש הנפקת חמדי מפני שמהלכין על רצפת שיש בעורה. רש"י שבת י"ט:

חוק מן הערלה וכלאים (ר"א) **אומר אף החדש: גמ'** מאי תלויה ומאי שאינה תלויה אילימא תלויה דכתיב בה ביאה ושאינה תלויה דלא כתיב בה ביאה והרי תפילין ופטר חמור דכתיב בהן ביאה וההגין בין בארץ בין בח"ל אמר רב יהודה ה"ק כל מצוה שהיא חובבת הגוף נוהגת בין בארץ בין בח"ל חובבת קרקע אינה נוהגת אלא בארץ מנה"מ דת"ר יאלה החוקים אלו המדרשות והמשפטים אלו הדינים אשר תשמרון זו משנה לעשות זו מעשה בארץ יכול כל המצות כולן לא יהו נוהגים אלא בארץ ת"ל כל הימים אשר אתם חיים על האדמה אי כל הימים יכול יהו נוהגים בין בארץ בין בח"ל ת"ל בארץ אחר שריבה הכתוב ומיעט צא ולמד ממה שאמור בענין אבד תאבדון את כל המקומות אשר עבדו עמ וגו' מה עבודת כוכבים מיוחדת שהיא חובבת הגוף ונוהגת בין בארץ בין בח"ל אמר ר"א לקולא פליג או הערלה ומן הכלאים דהלכתא גמירי לה' אע"ג דאיכא למומר חובבת קרקע היא אבל חדש בארץ אין בח"ל לא מ"מ מושב לאחר ירושה ושיבה משמע ואתא ר"א למימר אף חדש נוהג בין בארץ בין בח"ל מ"מ מושב בכל מקום שאתם יושבים או דלמא לקולא פליג וה"ק ת"ק חוק מן הערלה והכלאים דהלכתא גמירי לה וכו' שחדש דמושב כ"מ שאתם יושבים משמע ואתא ר"א למימר חדש אינו נוהג אלא בארץ דמושב לאחר ירושה ושיבה משמע ומאי אף אקמייתא ת"ש דאמר אביו מאן תנא דפליג עליה דר"א ר' ישמעאל היא דתניא ללמדך שכל מקום שנאמר בו מושב אינו אלא לאחר ירושה ושיבה דרבי רבי ישמעאל אמר לו ר"ע הרי שבת שנאמר בו מושבות ונוהגת בין בארץ בין בח"ל א"ל שבת (ה) ק"ו אתיא מה מצות קלות נוהגות בין בארץ בין בח"ל שבת חמירא לא כ"ש מדאמר אביו מאן תנא דפליג עליה דר"א רבי ישמעאל ש"מ רבי אליעזר לחומרא פליג שמע מינה מכדי רבי ישמעאל אחיכא קאי אנכסים בנכסים ביאה

מושבותיכם דכתיב נכסים לאו כל מקום משמע דא"כ הוה ליה במת יחיד ונפקא ליה מדכתיב (א) אשר אני נותן לכם משמע דא"כ הוה ליה במת צבור וי"ל דה"ר שבת שנת צנוז בו מושבות. פי' בקונטרס דכתיב לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת ולא נהירא דהא אינטיירן לדרשא אחרינא כדדרשינן בפ"ק דשבת (דף כ"ה). בכל מושבותיכם אי אתה מבעיר אבל אתה מבעיר במדורות בית המוקד: **וגו"ק** דקאמר בסמוך (ט) קד"ה הואיל בעניינא דמועדות כתיב והאי קרא לא כתיב בעניינא דמועדות לכן נראה דקרא אחרינא הוא דכתיב שבת היא לה' בכל מושבותיכם בפרשת אמור אל הכהנים (ג) גבי מועדות: **במאי** דא"כ הוה ליה במת יחיד ונפקא ליה מדכתיב (א) אשר אני נותן לכם משמע דא"כ הוה ליה במת צבור וי"ל דה"ר שבת שנת צנוז בו מושבות. פי' בקונטרס דכתיב לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת ולא נהירא דהא אינטיירן לדרשא אחרינא כדדרשינן בפ"ק דשבת (דף כ"ה). בכל מושבותיכם אי אתה מבעיר אבל אתה מבעיר במדורות בית המוקד: **וגו"ק** דקאמר בסמוך (ט) קד"ה הואיל בעניינא דמועדות כתיב והאי קרא לא כתיב בעניינא דמועדות לכן נראה דקרא אחרינא הוא דכתיב שבת היא לה' בכל מושבותיכם בפרשת אמור אל הכהנים (ג) גבי מועדות: **במאי** דא"כ הוה ליה במת יחיד ונפקא ליה מדכתיב (א) אשר אני נותן לכם משמע דא"כ הוה ליה במת צבור וי"ל דה"ר שבת שנת צנוז בו מושבות. פי' בקונטרס דכתיב לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת ולא נהירא דהא אינטיירן לדרשא אחרינא כדדרשינן בפ"ק דשבת (דף כ"ה). בכל מושבותיכם אי אתה מבעיר אבל אתה מבעיר במדורות בית המוקד: **וגו"ק** דקאמר בסמוך (ט) קד"ה הואיל בעניינא דמועדות כתיב והאי קרא לא כתיב בעניינא דמועדות לכן נראה דקרא אחרינא הוא דכתיב שבת היא לה' בכל מושבותיכם בפרשת אמור אל הכהנים (ג) גבי מועדות: **במאי** דא"כ הוה ליה במת יחיד ונפקא ליה מדכתיב (א) אשר אני נותן לכם משמע דא"כ הוה ליה במת צבור וי"ל דה"ר שבת שנת צנוז בו מושבות. פי' בקונטרס דכתיב לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת ולא נהירא דהא אינטיירן לדרשא אחרינא כדדרשינן בפ"ק דשבת (דף כ"ה). בכל מושבותיכם אי אתה מבעיר אבל אתה מבעיר במדורות בית המוקד: **וגו"ק** דקאמר בסמוך (ט) קד"ה הואיל בעניינא דמועדות כתיב והאי קרא לא כתיב בעניינא דמועדות לכן נראה דקרא אחרינא הוא דכתיב שבת היא לה' בכל מושבותיכם בפרשת אמור אל הכהנים (ג) גבי מועדות: **במאי**